Стигнал така до края на любовта си с Лина Коен, отново беше в самото начало, там, откъдето бе тръгнал. Тя се отдалечаваше, отдалечаваше... Но този път вече нямаше никаква надежда.

Виждаше я пътьом, как с възхищение следи с влажните си сефардски очи някой светлокос спортист, който не й обръща никакво внимание. По стъргалото се разправяше, че новият й приятел я биел и й изневерявал. Най-сетне се беше намерил някой, който порядъчно да "прекара" малката Коенова, иначе от къде щеше да се вземе тази самоосъзната походка и този всеотдаен блясък на склерите й и всички онези опити да го прегръща с двете си ръце, докато се разхождат по улицата, изпълнена с народ; откъде - онзи умопомрачителен захлас във вида й и явната досада, с която гледаше наоколо си, без да вижда никого, дори и Херцег, който почти я докосваше при срещане? Лина Коен окончателно и завинаги беше прекрачила през ципата, която отделя девствениците от зрелите жени. Ревността изостри Херцеговите сетива: можеше като животно да усети дали някое момиче се е любило преди малко с мъж - откриваше следи от блудство на лицето й по едва забележимата овлажненост на очите и сънно-щастливата походка, по всичко! Мъкнеше се по следите на Линината любов, мъчеше се да се запознае с бившите й приятели и да се сприятели с тях. Чакаше със седмици и месеци удобен момент, за да изкопчи нещо за нея. Обичаше да слуша за навиците й в кревата (момчетата се хвалеха с подробности) и, колкото и да го болеше, се наслаждаваше на страданието, което му причиняваха тези разкази за Лина, която, гола прегръща краката и заклева любовника си да остане още малко, за Лина, която е в със-

тояние като дива котка да издере съперничката си посред забавата, за Лина блудницата и Лина, която е фригидна, за Лина, която се люби с всекиго, като че ли се люби за последен път, за Лина, която не може никой да задоволи, за целомъдрената Лина, на която изобщо не й е до секс, за Лина - сноба и Лина - най-добрата приятелка, за Лина, която същата нощ, когато изпратила момчето си войник, спала с двама от най-добрите му приятели, за надменната Лина и за отритнатата Лина, всичко за Лина Коен - жената!

Нима беше държал някога това момиче-мечта в прегръдките си? Колко далече му изглеждаше вече това щастливо време!

Лина пък изобщо не можеше да разбере как е приела непохватната нежност на този полулюбовник, който я караше да се чувства тъпо и неловко, когато го срещнеше на улицата. От него вонеше на страдание. А пък очите му! О, боже! Бяха винаги готови да се разплачат, пълни с укор! Бедният малък луд! Странно, какво ли право упражняваше върху нея? Защо продължаваше да я преследва така упорито, като сянка на нещастието? Какво му е сторила, освен че си беше изгубила известно време в безплодните му ръце? Скоро тя съвсем го забрави. Изтика го от паметта си като някакво тягостно недоразумение, произлизащо от нейната неосведоменост. Пред нея ден след ден се откриваха интересни млади компании - всичко стана толкова просто! Никой вече не усложняваше живота й с непонятни задръжки; след дългото напрежение си отпочиваше в кръга на изисканата градска младеж, където всеки знаеше какво точно иска, и съсредоточено се приближаваше към целта си. Най-после се любеше истински, без кошмари и страдание - в любовната игра намираше същото удоволствие, което изпитваше, щом, огладняла, ядеше вкусен сандвич с шунка и сирене, а

след това пиеше лимонада. Не можеше и да сънува колко е хубаво да се събличаш при сладка възбуда на сетивата, да се отдаваш, да трупаш нов опит и всеки път да преживяваш ред малки смърти, да потъваш, да потъваш дълбоко, дълбоко, а след това да спиш здраво и без болестни сънища. Когато понякога се сещаше за своя малък сомнамбул и безплодните дни, прекарани с него, ядосваше се на себе си, че му беше позволила да я въвлече в илюзорните си измишльотини! И сама беше почти повярвала в налудничавото му разделяне на света и в съществуването на толкова врагове! Само как е успявал да я хипнотизира и измами; животът беше ведър, а младежите, които той презираше, бяха много по-приятни от него, обикновени, без задни помисли. Ако танцуваха, танцуваха истински, без да се препъват в собствените си крака и страдание. Ако се смееха, правеха го с цели уста, от които се сипеше сърдечен, здрав смях за нещо, което действително беше смешно; това изобщо не беше цинично хилене или презрение към всичко, което представлява някаква ценност! Ако я искаха и ако тя наистина желаеше това, беше тяхна докрай, без да се ослушват за несъществуващи стъпки по коридорите, без страхове и сенки. Можеше спокойно да им се отдаде изцяло. Имаше право.

Беше станала жена.